

כאילו היה זה רק אתמול

רעש המנועים בשלושת המפעלים החקלאיים היה מתערבב יחד למנגינה אחת של עשייה, המולה ושמחה. מפגש פסגה עונתי שבו הכול עבד במקביל. בשנים האחרונות המנגינה משתנה - מתקצרת, נחלשת ונפרדת.

מכון פיצוח השקדים הוא הראשון לסיים. פחות מחודש של עבודה, תוצאה ישירה של יכולים נמוכים ועקירות מטעי שקד, ובעוד רגע ידממו מנועיו. **המנפטה**, לעומתו, ערוכה ומוכנה להסתער על גלילות הכותנה, במה שמסתמנת כשנת יכולים טובה - גם אם שטחי הכותנה ממשיכים להצטמצם. את מנת האופטימיות נשאיר לבית הבד והמסיק שבפתח. עד אז, נשמור את **העיניים על הכדור**.

גמר חשבון חיטה

השנה זכינו לאחד מקצירי החיטה הטובים של השנים האחרונות - הן ביבול והן באיכות. המחיר הרשמי נקבע על **340.13 דולר לטון**, בתוספת פרסי איכות. גמר החשבון מול הזכיינים עדיין בתהליך סגירה. וויאן, מטעם ארגון עובדי הפלחה, פועלת למצות את מלוא המגיע למגדלים בהתאם להסכמים ולכללים, ולכן התהליך מתארך מעט. ההערכה היא שמיד לאחר החגים, בתחילת אוקטובר, יועברו הכספים להשלמת התמורה המגיעה למגדלים. נודה על המאמץ - ונתאזר בעוד מעט סבלנות.

על עוגנים מנופים

אחת השאלות שאני נוהג להעלות במפגשים עם מנהלי הגד"ש היא, "איך ייראה הגד"ש שלכם בעוד עשור?" ואולי יותר נכון לשאול, איך הוא צריך להיראות? זו שאלה מעט קנטרנית, ולעיתים אפילו מרגיזה, אבל אין לנו את הפריבילגיה שלא לעסוק בה.

בראייה רחבה, **העוגן המרכזי** של כל גד"ש הוא בראש ובראשונה **העשייה העכשווית!** לעשות יותר ויותר טוב, כל הזמן, עם הכלים והמשאבים העומדים לרשותנו. לנהל נכון את סל הגידולים המצומצם, למצוא את האזון והמינון המתאימים, לשלב טכנולוגיות חכמות, להתייעל, להגדיל יכולים ולשפר את הרווחיות.

ומה באשר ל**מנופי הצמיחה**? כאן הייתי מסמן שלושה כיוונים מרכזיים. **הראשון**, דו-שימוש. שילוב נכון בין גידולי שדה לבין מערכות סולאריות המותקנות מעליהם - תחום שיותר ויותר משקים כבר נכנסים אליו. **השני** - גידולי נישה במבנים מבוקרים, חממות ובתי רשת. מהלך המחייב השקעה גדולה, התמחות מקצועית ובעיקר חיבור לשותף אסטרטגי בתחום השיווק. **השלישי** - האבוקדו, שממשיך להסתמן, לפחות לעת עתה, כגידול עוגן בעל פוטנציאל כלכלי משמעותי ועתיד שנראה עדיין בגווני ירוק-ורוד.

דיווח שבועי | מגדלי הדרום

חשוב לומר: במידה כזו או אחרת, הגד"שים כבר נמצאים בשלושת העולמות הללו. מכאן, כל גד"ש וחזקתו, כל גד"ש ויכולתו, כל גד"ש ומשאביו, צריך לבחון, לבדוק, לבחור ולהחליט כיצד הוא רוצה להיראות בעוד עשור. כי, העתיד לא בדיוק מחכה לנו – השאלה היא, האם נבחר לעצב אותו.

קצר פה כל כך האביב

בהרמת הכוסית לחג עם מנהלי הגד"ש, חזרתי לדברים שנשאתי בראש השנה תשפ"ד. "מאוחר להשאיר למחר השנים חולפות, ואנחנו מבינים שזה מאוחר להשאיר הכל למחר. כי **אחר כך** הקפה מתקרר [...] הקסם נשבר [...] הבטחות נשכחות [...] הילדים גדלים [...] ההורים מזדקנים [...] הבריאות חולפת [...] היום הופך ללילה...". שלושה שבועות אחר כך התרחש **טבח 7 באוקטובר**, ומאז קיבלו המילים הללו משמעות אחרת. הן מזכירות עד כמה החיים שבריריים, ועד כמה האנשים שלצידינו, החברות והרגעים המשותפים אינם מובנים מאליהם. אולי משום כך מהדהדות גם מילותיו של דויד גרוסמן, "קצר פה כל כך האביב", שכתב לבנו אורי, שנפל במלחמת לבנון השנייה. ובין "מאוחר להשאיר למחר" ל"קצר פה כל כך האביב" נמצאת אותה אמת פשוטה: לא לדחות את הטוב. להיפגש, לומר מילה טובה, לשמור על החברות, לשמוח במה שיש - ולהאמין שגם אחרי ימים קשים, האביב עוד ישוב.

קצר פה כל כך האביב

יש רגע קצר בין אדר לניסן	קצר וחטוף ושובר את הלב
שהטבע צוהל בכל פה	לחשוב שהוא תכף ידעך
הוא שופע חיים	מבטו רק נפקח
שיכור ומבושם-	אך התחיל ללבלב-
איך שיופי יכול לרפא!	רק ניתן לי ותכף נלקח.

הלחין ושר יהודה פוליקר <https://www.youtube.com/watch?v=bjOqqJcJ15U>

שבוע הבא - כנס סיכום גידולי פלחה – משותף דרום נגב בקיבוץ אור הנר - יום ד', 23/9

שבת שלום, צום מועיל ובשורות טובות

